

FELLINGER KÁROLY

Nyom nélkül

Száraz Pálnak, barátsággal

A jövő egy hosszú sorban áll, abban
bízva, hogy kap még szabad jegyet Jézus
második eljövételére, az új
filmre, amit csak egyszer vetítenek.

Ha el tudom képzelni magam mögött
a tengert, folyamatosan távolod-
va tőle, tudom, hogy egyszer majd nem jön
vissza értem a valóság, nem a láb,

a nyelv a gyökere anyámnak, aki
csillagcsavarhúzóval felengedi
a csillagokat Noé bárkájára.
Nagyanyámat a térde alatt nyalta

meg a kutyája, anyám, kivel áldott
volt, viseli e bélyeget, a hűség
ebnyelvét, a logika bevezet az
erdőbe, a susnyásba, csalni hagy.

A kalitkába zárt madár kinövi
a kalitka ajtaját, fejlődésben
van még, a sors meghajlítja a teret,
kicselezi az elkerülhetetlent.

Apám házunk alapvakolásakor
nem rakott vakolatot a falazott
téglák réseibe, ha bennük madár-
fiókákat hallott csivitelni, fél-

munkát végzett, abban bízva, a másik
vakolás előtt már kirepülnek a
fránya fiókák, segít rajtuk a vén
Teremtő, meg a család pénzhiánya.

Az Isten mindig tapasztalatlanabb lesz, különben nem tudná feltörni a titok látszatát, mint a tojáshéjat a kiscsibe, leleplezve a tudást.

Azt mondják, szenvedés, nagy nélkülözés nélkül nincs igazi költészet, mára a múzsa szagosítóval üzletel, sötét lesz, mi lenne vele nélkülem.

Sógorom temetésekor, a ravatalánál állva, január elején, boldog új évet kívántam neki, és eszembe se jutott a feltámadás.

Ha felhívom anyámat az idősek otthonában, akkor örül leginkább, ha a temetőből teszem, a sír mellől, ahol apám mellett fog pihenni, és

ahol a sírkőre már felvésette a nevét. Ha azt akarom, hogy boldog legyen, otthon érezze magát, többször is hazudnom kell, becsapni a halált.

Vagotómia

A kéz nélkül született gyermek leül a földre és a lábával keresztet vet, az angyal, szolidaritást vállalva, arra kéri, szabadítsa meg fehér

szárnyaitól. Reszkető bénulás vesz erőt a gyereken, Parkinson-kóros tünetek sora jelentkezik, reszket, majd összehúzódik a gyomra, a kór

oka a gyomor-bél rendszerben rejlik, és a betegség a bolygóidegen keresztül jut el az agyba, az angyal ezt álszent tapasztalat nélkül tudja,

neki a gyomorfekély kezelése
érdekében átmetszették a bolygó-
idegét, természetes védelmet nyert
a Parkinson-kór ellen, de oda kell

figyelnie nagyon, hogy amikor majd
kimondja a boldogító igent, az
magával a hallgatással érjen fel,
hogy megmászhasza az égig érő fát.

Bársonyos

Apám húsz évig a konyhaasztalon
trónoló, egyemeletes gyümölcsös-
tál alsó szintjére, két alma közé
rakta a garázs és a nyári konyha

kulcsát, később hiába kerestük ott,
elfelejtette odatenni, vagy a
zárban hagyta, elejtette, vagy csak
a kinti kukák valamelyikébe

dobta, de olyan is előfordult, hogy
a kulcsosomó az almák közt hevert, ám
a pincelejárat, a garázs és a
nyári konyha ajtaja nem volt zárva.

Este, etetés után apám ledőlt
a sarokpadra, szundikált kicsit, ám
a fél nyolcas tévéhíradóra fel-
ébredt, ránézett a gyümölcsöstálra.

Ha nem volt ott a kulcsosomó, s mindenki
azt kereste, ő váltig állította,
odatette, ez a család meg maga
a feledékenyek gyülekezete.

Aztán lebetegedett, legyőzte őt
az Alzheimer-kór, már nem engedtem,
hogy etesse, fejje az állatokat,
átvettem tőle a stafétabotot.

A kulcscsomó még ma is az ebédlő
asztalán van, legalább tízszer végig-
olvasott, kedvenc költőm, Marno János
A semmi esélye című könyvében,

hátha a kulcsok valamelyike – négy
kulcsról nem tudtam, mit nyit, hogy került a
kulcstartóra – felnyitja Nárcisz eltűnt,
elásott kincsesládáját, bár Nárcisz

előtt is ismeretlen a hely, hova
áshatta a háborút megjárt öreg
tulipános ládikát az éjszaka,
számára ez kulcsfontosságú, lényeg-

telen dolog. Legalább tizenegy év
telt el azóta, hogy a vén kulcscsomó
meglelte méltó helyét a könyvön,
amikor eltört az asztalon álló

gyümölcsöstál. Tudtam, valahol van még
egy, az ágy alatt, ott porosodik, jó
apám kapta a Jézuskától, mint ki-
derült, az utolsó karácsonyára.

Másnap reggel tűvé tettem mindent, de
nem találtam a kulcscsomót a könyvön,
bementem a konyhába, hogy igyak egy
feketét. A kulcscsomó a helyén volt.

Az új, emeletes gyümölcsöstálon
várt rám. Kezembe vettem, és rázni kezd-
tem, úgy, ahogy a Szlovák Nemzeti Fel-
kelés terén tettem nyolcvankilencben.

Nem értettem, hogy került oda, miért
tévesztettem össze ennyi idő el-
teltevel a számomra kedves könyvet
apám családi gyümölcsöstálával.